

La gestió cinegètica com a reguladora de la fauna salvatge

«Cal entendre la caça com una activitat que, majoritàriament, es practica als territoris rurals, vinculada a la població local i capaç de contribuir al seu desenvolupament econòmic»

Per la gent que vivim en àrees rurals és ben coneguda la problemàtica de la fauna salvatge i, encara més, pel sector de la pagesia, ja que comporta greus conseqüències sobre conreus i cultius, prats i pastures, ramaderia extensiva i accidents de trànsit, per anomenar-ne alguns.

Des dels inicis de la humanitat convivim amb la fauna salvatge, però en les darreres dècades s'ha posat de manifest que l'únic depredador majoritari d'aquests animals, que solen ocupar l'últim esglaó de la cadena tròfica, continuem essent l'espècie humana, a excepció dels grans depredadors, algun reintroduït fa no gaires anys com l'ós bru i, d'altres, que poc a poc intenten augmentar el seu hàbitat com el llop. Però ara no entraré en aquest debat, tot i que és un meló que resta obert i ben viu però que dóna per un altre escrit.

El fet és que, ens agradi o no, a dia d'avui la gestió cinegètica és l'activitat que ajuda o hauria d'ajudar a regular espècies que totes coneixem com el senglar, cabirol, cérvol i daines, entre d'altres.

Tot i que la gestió cinegètica és considerada un esport, per la funció que desencadena, hauria de ser considerada com una activitat pròpia del sector primari, perquè ajuda a la gestió del territori, tal i com ho fan els pagesos, ramaders i silvicultors. Socialment, però, vivim en la dicotomia de les contradiccions i la caça no en queda exempta, ja sigui perquè a voltes no resulta del tot eficient pel control de poblacions o perquè determinades pràctiques d'algunes colles tampoc són les més adequades.

Segons l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, la Generalitat té la competència exclusiva en matèria de caça, tot i que no en tota la seva extensió, al no desenvolupar una llei catalana de caça. Per això ens seguim regint per una llei espanyola i caduca, per Llei 1/1970, de 4 d'abril, essent Catalunya i Madrid les dues úniques comunitats de l'estat sense llei pròpia. Actualment la Generalitat només fixa les espècies d'aprofitament cinegètic, els períodes de veda, aprova els plans tècnics de gestió de les àrees privades de caça i tot el que fa referència a l'activitat cinegètica.

Per una banda, doncs, urgeix desplegar la totalitat d'aquestes competències, entenent la caça com una activitat tradicional que aprofita un recurs del territori -no adreçada a un objectiu comercial ni ludicofestiu- i respectant les espècies protegides. Alhora que pot esdevenir una oportunitat per treballar-la de forma participativa amb tots els sectors i territoris afectats pels danys cinegètics, tenint en compte també les societats de caçadors i que sigui capaç d'entendre la caça com a eina de control de superpoblacions i plagues d'espècies de fauna salvatge, danys als conreus, prevenció d'accidents de trànsit i danys a les zones urbanes, etc.

Però la solució és complexa i no passa només per tenir una llei pròpia. Cal entendre la caça com una activitat que, majoritàriament, es practica als territoris rurals, vinculada a la població local i capaç de contribuir al seu desenvolupament econòmic per aconseguir diversificar-ne l'economia, ja que en molts casos representen ingressos a les arques d'alguns municipis, gens menyspreables.

Potser ens hem desvinculat massa del medi natural i ara en patim les conseqüències. És necessària, per tant, una gestió integral, que passi per recuperar terres de cultiu que s'han

emboscat per la manca de pressió pastoral degut a la regressió de caps de bestiar, diversificar aquests ramats, capaç d'actuar als boscos per prevenir incendis però també per aprofitar-ne el recurs que ens ofereixen i, alhora, desenvolupar la caça de forma regulada i sostenible sota criteris d'equilibri de les poblacions de fauna cinegètica i millora de la biodiversitat.

És incongruent que tinguem com a societat aquest problema i que, fins i tot, surtin notícies d'una possible creació de "caçadors professionals" però que, per exemple, no puguem consumir carn de caça de forma legal les qui no som caçadores. És necessari donar sortida comercial a aquesta carn, introduint-la als circuits de comercialització, fomentant punts logístics de carn de caça, escorxadors públics homologats i la seva distribució als restaurants i carnisseries locals, de forma segura i legal. Són mesures que poden contribuir a donar sortida a aquesta carn i evitar propagació de malalties també en els caps de bestiar domèstic, a més d'ajudar a diversificar l'economia local a través d'un recurs que ens ofereix la natura.
[nointext]